

Fagyos-hétfő

*Kivételesen, most is, mint lepréselt virág ébred dD.,
nem tudja hol, egy teakályhába ütközik, kimegy vizelni
az udvarra, közben átkiált a szomszéd: Jó reggelt, dD., varázslatosan
frissítő ez a fagyos időjárás!; így is lehet mondani!... ; megmosdik,
felöltözik, bakancsot húz, és elindul dD. az örök-iskolába, ahol újra-
meg újratanulja azt a jóindulatú emberi gesztust, amitől visszatér a
remény szikrája, egészen addig kell ebbe az örök-iskolába járnia, míg
a mellette fekvő nő azt nem súgja a fülébe: bármin is mentél eddig
keresztül, nem kell elmondanod, csak jó, hogy itt vagy!; köszönöm...*

A tenger

*Kora reggel dD. már úszott, érezte, hogy hosszú lesz
az út hazáig, és mindaz hőségben...; hát itt vagy?!; otthagytál
a hálózásokkal, azt hittem, elmenekültél...; hova?, miért hagytalak
volna itt?, annak semmi értelme...; na jó, igyunk egy kávét itt a parton!;
dD. talált egy síkos, keskeny lépcsőt, és kimászott: látod, úgy kell mosni
a medvét, hogy ne legyen nedves a bundája!; aha, látom, de azért itt a
törölköző!; meleg volt már a hálózásokban, úgy éreztem, talán ez az egyik
utolsó reggelünk kettesben...; kissé színlelten tűnsz magabiztosnak; persze,
mert nem tűnhet el a szerelmünk, mint pók a falrepedésben, még csak nem
is siethet, nem is kapkodhat, de mindketten elvesztünk, elveszünk a tükrök
kuszaságában...; mindig megpróbáltalak gyűlölni, dD., én is, de..., megpróbáljuk?;
próbáljuk meg, sietve, de nem kapkodva...*